

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.637/2012/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szelezsán Róbert ügyvéd által képviselt felperesnek - a Keszi Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Keszi Ágnes ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. alperesek ellen eredeti állapot helyreállítása iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2012. június hó 27. napján kelt 12.P.20.264/2011/29. számú - a 2012. szeptember 26. napján kelt 12.P.20.264/2011/35. számú kiegészítő ítélettel kiegészített - ítélete ellen az I. és II. r. alperesek részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az I. és II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 250 000 Ft (kettőszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ugyancsak egyetemlegesen kötelesek az alperesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 800 000 Ft (nyolcszázezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes tulajdonában állott a **(település 1. neve)-i (ingatlan 1. és 2. hrsz.-a)** helyrajzi számú ingatlan. A felperes és az I. r. alperes 2009. június 5. napján csereszerződést kötöttek, amely szerint a felperes a fenti két ingatlan tulajdonjogát az I. r. alperes által az érintett ingatlanokon megalakítandó és felépítendő társasházban pontosan körülírt társasházi lakás 1/1. tulajdoni hányadára elcseréli. A felek az érintett ingatlanok és a társasházi lakás értékét egyezően 10 000 000 Ft-ban határozták meg. A felperes vállalta, hogy az ingatlanait 2009. szeptember 1. napjáig az I. r. alperes birtokába adja, ennek elmulasztása esetére a késedelemmel érintett napokra az ügyleti érték 1 %-ának megfelelő kötbért kötöttek ki. Az I. r. alperes pedig azt vállalta, hogy legkésőbb a társasház megalapítását követő 18 hónapon belül átruházza az érintett társasházi ingatlan tulajdonjogát a felperesre, míg további 30 napon belül azt a birtokába bocsátja. A határidő elmulasztása esetére napi 1 %-os kötbért kötöttek ki.

A II. r. alperes az I. r. alperes által vállalt kötelezettség teljesítéséért készfizető kezességet vállalt, emellett vételi jogot engedélyezett a felperes részére az **(település 2. neve, ingatlan 3. és 4. hrsz.-a)** hrsz-ú ingatlanaira. A vételi jogot alapító szerződés szerint a felperes e jogával 2010. december 31. napjáig élhetett.

Az I. r. alperes tulajdonjogának a csereszerződés alapján történő bejegyzését az ingatlanügyi hatóság elutasította, ami az építési engedély kiadásának akadályát képezte, ezért a peres felek a csereszerződést egyező megállapodásuk eredményeként 2009. december 11. napján felbontották.

Ezt követően a peres felek a csereszerződésben megjelölt ingatlanok tulajdonjogának átruházása céljából egy adásvételi és egy adásvételi előszerződést kötöttek egymással. Az adásvételi szerződés szerint - amelyet a felperes 2010. január 29. napján, míg az I. r. alperes 2010. január 6-án írt alá - a felperes a tulajdonát képező fentebb körülírt két **(település 1. neve)-i** ingatlant eladta az I. r. alperesnek 10 000 000 Ft vételár ellenében, s a szerződés aláírásával hozzájárulását adta az I. r. alperes tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéséhez. Az okirat szerint a vételár a szerződés aláírásával egyidejűleg megfizetésre került. Az adásvételi szerződéssel egyidejűleg megkötött ingatlan-adásvételi előszerződésben az I. r. alperes, mint eladó vállalta, hogy a tulajdonát képező **(település 1. neve, ingatlan 3. hrsz.-a, címe)** számú, kivett, beépítetlen terület megnevezésű ingatlanon felépítendő társasházban egy földszinti 92,2 nm alapterületű társasházi lakás tulajdonjogát a felperesre átruházza. A felek megállapodtak abban, hogy az előszerződésben rögzített feltételekkel legkésőbb a társasház megalapítását követő 18 hónapon belül megkötik a végleges adásvételi szerződést. Az ingatlan vételárát 10 000 000 Ft-ban határozták meg és rögzítették, hogy annak teljesítése a szerződés aláírásával egyidejűleg megtörtént. A II. r. alperes az I. r. alperes által vállalt kötelezettség teljesítéséért készfizető kezességet vállalt, és a már ismertetett tartalommal vételi jogot engedélyezett a felperes javára a tulajdonát képező ingatlanokra. A felek között tényleges pénzmozgás nem történt, az egymás javára kölcsönösen teljesítendő vételárakat egymásba beszámították.

Az I. r. alperes tulajdonát képezi a perrel érintett ingatlanok szomszédságában elhelyezkedő **(ingatlan 3. hrsz.-a)** helyrajzi szám alatti ingatlan, amelyre a létesítendő társasház kialakításához építési engedélyt kért és kapott. Az építkezést nem valósította meg, a felperestől vásárolt ingatlanokat eladásra meghirdette.

A felperes keresetében tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzését kérte a **(település 1. neve)-i (ingatlan 1. és 2. hrsz.-a)** helyrajzi számú ingatlanokra eredeti állapot helyreállítása jogcímén. Keresete indokaként előadta, a közte és az alperesek között a fenti ingatlanok értékesítésére létrejött adásvételi szerződés, illetve az adásvételi előszerződés színlelt volt, valójában csereszerződést leplezett, miután egymás javára a vételárát kölcsönösen nem teljesítették. Valójában az I. r. alperes a tulajdonába került felperesi ingatlanok ellenében az általa felépítendő ingatlan tulajdonjogának átruházásával kívánt teljesíteni. Az I. r. alperes ugyanakkor

a leplezett csereszerződést megszegte, lényegében a teljesítést megtagadta, miután az ingatlant értékesítésre meghirdette. A kötelezett késedeleme és a lehetetlenülés jogkövetkezményeként a csereszerződéstől jogszerűen elállhatott, így az ingatlanok tulajdonjoga megilleti.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták, hogy az adásvételi szerződés, illetve az adásvételi előszerződés színlelt, állították, hogy valamennyi szerződő fél akarata az ingatlanok tulajdonjogának kölcsönös átruházására irányult. Álláspontjuk szerint a felek csereszerződést nem köthettek, miután az az ingatlan-nyilvántartási törvénybe és annak végrehajtási rendeletébe ütközött volna, így a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján érvénytelen lenne. Vitatták a felperesi elállás jogszerűségét, kiemelve, hogy a felperes keresete időelőtti, a felépítendő lakásingatlan tulajdonjogát ugyanis az I. r. alperes a társasház megalapítását követő 18 hónapon belül köteles a felperesre átruházni, s miután a társasház még nem jött létre, így a felperes sem jogosult a szolgáltatás követelésére. Hangsúlyozták, a felperes tisztában volt a gazdasági helyzet folytán előállott értékesítési nehézségekkel, az adásvételi szerződést ennek ismeretében kötötte meg, következésképp kötelezetti késedelem nem állapítható meg. Az I. r. alperes a társasház felépítéséhez szükséges építési engedélyeket beszerezte, az előszerződésben foglaltakat teljesíteni kívánja, így a lehetetlenülés jogkövetkezményei nem alkalmazhatók.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a **(település 1. neve)**, belterület **(ingatlan 1. és 2. hrsz.-a)** helyrajzi számú ingatlanok tulajdonosa eredeti állapot helyreállítása jogcímén a felperes. Rendelkezett az ingatlanügyi hatóság megkereséséről, a tulajdonosváltás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetése és a perfeljegyzés tényének törlése iránt. Kiegészítő ítéletében a II. r. alperest az eredeti állapot helyreállításának tűrésére kötelezte. Kötelezte továbbá az I. és II. r. alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 500 000 Ft perköltséget, míg az államnak 600 000 Ft eljárási illetéket.

Határozatából kitűnően megalapozottnak ítélte a felperes hivatkozását, miszerint a támadott szerződések színleltek, ezt alátámasztó körülményként értékelte, hogy megelőzően ugyanezen peres felek között hasonló tartalommal csereszerződés jött létre. Rámutatott, hogy az adásvételi szerződés és az előszerződés egységes jogügyleti szándékot takar, a szerződő felek valós akarata csereszerződés megkötésére irányult, amit bizonyít, miszerint az I. r. alperes az ingatlanok ellenértékét nem pénzben fizette meg a felperes részére, hanem az általa felépítendő társasházi ingatlan tulajdonjogának átruházásával kívánt teljesíteni. Az érvénytelen szerződések által leplezett csereszerződésben a teljesítési határidő pontosan nem került meghatározásra, ennek ellenére a felperes követelését nem ítélte időelőttinek, miután az alperesek maguk is bíztak abban, hogy a társasház rövid időn belül felépül, amit igazol az is, hogy a felperesnek az ingatlanokat 2009. szeptember 1. napjáig kellett az I. r. alperes birtokába bocsátania. Értékelte, hogy a felperes a vételi jogát 2010. december 31. napjáig gyakorolhatta, mindezek alapján úgy ítélte meg, hogy eltelt a teljesítés előkészítéséhez szükséges idő, s miután az I.

r. alperes részéről ez idáig teljesítés nem történt, így azt a felperes jogszerűen követelhetette, keresete idő előttinek nem minősült. Az I. r. alperes a csereszerződésben vállalt kötelezettsége teljesítésével késedelembe esett, emiatt a felperes a szerződéstől jogszerűen állt el, erre figyelemmel a Ptk. 319. § (3) bekezdése alapján rendelkezett az eredeti állapot helyreállításáról, a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzéséről. A teljesítés lehetetlenülésére alapított másodlagos felperesi igényt annak idő előttiisége okán alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és II. r. alperesek terjesztettek elő fellebbezést, annak megváltoztatása, a felperes keresetének elutasítása iránt. Másodlagos fellebbezésük a terhükre megállapított perköltség összegének mérséklésére irányult. Fenntartották álláspontjukat, miszerint a peres felek érvényes adásvételi szerződést és előszerződést kötöttek, az akaratuk nem irányult a csereszerződés létrehozására, miután az a kívánt joghatás kiváltására nem lett volna alkalmas. Hangsúlyozták, hogy az I. r. alperes által felépíteni vállalt ingatlan az előszerződés megkötése időpontjában még nem létezett, így arra az ingatlan-nyilvántartási eljárás szabályai szerint csereszerződést sem köthettek. Nem vitatta, hogy az adásvételi előszerződésben teljesítési határidő a társasház felépítésére vonatkozóan nem került meghatározásra, a felperes azonban tisztában volt a társasház felépítéséhez kapcsolódó pénzügyi és egyéb kockázatokkal és azzal, hogy a szerződéskötés időpontjában az I. r. alperes még nem rendelkezett pontos információkkal az építkezés mikénti megvalósítását illetően. Az I. r. alperes az építkezés megkezdéséhez szükséges előkészületeket lebonyolította, beszerezte a szükséges bontási és építési engedélyeket és viselte azok költségeit is.

Határozottan állították, hogy a peres felek szerződési akarata ugyanazon szerződés megkötésére irányult, az egyik szerződő fél, így a felperes esetleges egyoldalú színlelése a semmisség megállapításához nem elegendő. Érvelésük szerint a teljesítési határidő még nem telt el, az I. r. alperes ugyanis az őt terhelő szolgáltatás teljesítését egy bizonytalan jövőbeni esemény bekövetkezésétől tette függővé, amely még nem érkezett el.

Kérték a terhükre megállapított perköltség mérséklését a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy a perben a bíróság mindössze három tárgyalást tartott, emellett a felperes által becsatolt iratok terjedelmére és az ügy bonyolultságára figyelemmel az 500 000 Ft perköltség eltúlzottnak tekinthető.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Változatlanul állította, hogy a perbeli adásvételi szerződés és adásvételi előszerződés színlelt volt, az érvényes csereszerződést leplezett. Az I. r. alperes a csereszerződésből eredő kötelezettségét nem teljesítette, az építkezés előkészületeinek megkezdésével is adós maradt, így késedelme kétség kívül megállapítható, amely alapján elállási jogát jogszerűen gyakorolta. Az I. r. alperesnek nem áll szándékában a szerződés teljesítése, amit alátámaszt, miszerint a perbeli ingatlanokat értékesítésre meghirdette.

Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással, az abból levont jogi következtetéseivel, döntésével és - az alább részletezettek szerinti pontosítással és kiegészítéssel - annak indokaival is.

A felperes keresetében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a közötte és az I. r. alperes között létrejött adásvételi szerződés és adásvételi előszerződés színlelt jogügylet, ezáltal semmis (Ptk. 207. § (5) bekezdés). A bírói gyakorlat akkor tekinti a szerződést színleltnek és ezért semmisnek, ha valamennyi ügyletkötő félnek hiányzik az ügyletkötési akarata, vagy az a kinyilvánítottól eltérően egészben, vagy részben más szerződés megkötésére irányul (BH1998. 292., BDT2008. 1742., BDT2008. 1857.). E tényt annak a félnek kell kétséget kizáróan bizonyítania, aki a szerződés színleltségére hivatkozik (BDT2007. 1617.). Az ítéltábla osztja a felperes álláspontját, nevezetesen, hogy az írásba foglalt adásvételi szerződés és adásvételi előszerződés egy egységes jogügyletet takar, amely szerint a szerződő felek akarata az ingatlanok tulajdonjogának kölcsönös átruházására irányult oly módon, hogy az írásba foglalt megállapodásban rögzített vételárak tényleges teljesítése nélkül azokat egymással elcserélik. Ezt az ügyleti szándékot támasztja alá az a körülmény, hogy megelőzően közöttük ugyanezen ingatlanokra vonatkozóan - az adásvételi szerződésekkel azonos tartalommal - csereszerződés jött létre, amelynek felbontására bár a felek közös akaratelhatározása alapján, de valójában rajtuk kívülálló okokra, nevezetesen arra figyelemmel került sor, hogy a szerződés alapján az I. r. alperes tulajdonjoga nem volt bejegyezhető az ingatlan-nyilvántartásba, így az I. r. alperes építési engedélyt sem kaphatott. Nyilvánvaló, hogy a szerződő feleknek nem állt szándékában a vételár teljesítése, erre utal, miszerint - egyező előadásukból is kitűnően - a szerződés alapján pénzmozgás nem történt, ténylegesen a vételárak "beszámítása" útján kívántak kölcsönösen teljesíteni akként, hogy a felperesi ingatlanok tulajdonjogának átruházása fejében az I. r. alperes az általa utóbb felépítendő társasházi ingatlant kívánta a felperes tulajdonába adni. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a fentiek miatt az utóbb kötött két szerződés szerves egységet alkot, azokat csak együttesen lehet vizsgálni, a felek önmagában, a másik nélkül sem az adásvételi, sem az előszerződést nem kötötték volna meg, ügyleti szándékuk valójában nem adásvételi, hanem csereszerződés megkötésére irányult. Helyesen állapította meg ennek megfelelően az elsőfokú bíróság, hogy a felperes és az I. r. alperes által 2010. január 6. és január 29. napján aláírt szerződés, illetve előszerződés színlelt, azok csereszerződést lepleznek.

A Ptk. 207. § (5) bekezdése szerint, amennyiben a színlelt szerződés más szerződést leplez, úgy a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. Az alperesek - amellet, hogy az adásvételi szerződés és előszerződés színleltségét vitatták - arra hivatkoztak, hogy a csereszerződés érvénytelen, miután az ingatlan a szerződéskötés időpontjában nem létezett, így arra vonatkozóan a tulajdonjog sem volt bejegyezhető az ingatlan-nyilvántartásba. Álláspontjuk azonban téves. Helytállóan utalt ennek kapcsán a felperes arra, miszerint jogszabály nem tiltja, hogy

az eladó olyan dologra kössön adásvételi szerződést, ami a szerződéskötés időpontjában még nem áll a tulajdonában, ilyen esetben köteles a dolog tulajdonjogát megszerezni annak érdekében, hogy azt a vevőre átruházhassa (EBH2003. 867). A bírói gyakorlat

érvényesnek tekinti az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló szerződést akkor is, ha a szerződéskötéskor az eladó még az ingatlannak nem tulajdonosa (BH2011.191). Az ilyen kötelezettségvállalás nem irányul lehetetlen szolgáltatásra (Ptk. 227. § (2) bekezdés). Lényeges az is, hogy az érvénytelenség okának nem a szerződés teljesítésekor, hanem a megkötésekor kell fennállnia (BDT2011.2405), így amennyiben a kötelezett a teljesítés időpontjában a tulajdonjoggal már rendelkezik, úgy a szerződés érvénytelenségének megállapítására a fenti okból nem kerülhet sor. A szerződésben kikötött szolgáltatás nem szerződésszerű teljesítése nem a szerződés érvényességét, hanem teljesítési létszakát érinti, ezért a szerződésszegés körében értékelendő.

Az I. r. alperes előadása szerint a közöttük korábban létrejött csereszerződés felbontására azért került sor, mert a reá átruházott ingatlan tulajdonját a csereszerződés alapján nem szerezhette meg, ezáltal építési engedélyt sem kaphatott. Amennyiben ez valóban így van, ez a körülmény felvetheti, hogy az adásvételi szerződéssel és az előszerződéssel leplezett csereszerződés lehetetlen szolgáltatásra irányult, s mint ilyen, a Ptk. 227. § (2) bekezdése értelmében semmis. Ennek a semmisségi oknak a tényleges fennállása azonban a közigazgatási iratok hiányában egyértelműen nem állapítható meg. Ugyanakkor az ítéletábra szükségtelennek ítélte a közigazgatási iratok beszerzését, s ennek kapcsán bizonyítási eljárás lefolytatását, mivel a szerződések szerződés semmissége megállapíthatósága esetén ugyanazon jogkövetkezmények alkalmazhatók, mint az elállási jog jogszerű gyakorlása eredményeként, azaz az eredeti állapot helyreállításának lehet helye, így közömbös, hogy a szerződés semmissége ez okból megállapítható-e, avagy sem.

Amennyiben pedig a csereszerződés érvényesnek tekinthető, úgy a felperes attól érdekmúlásra tekintettel jogszerűen állt el (Ptk. 300. § (1) bekezdés), az elsőfokú bíróság e tekintetben ítéletét lényegében helytállóan indokolta, azt az ítéletábra csupán az alábbiak szerint kívánja pontosítani. Ingatlanra vonatkozó csereszerződés érvényességét a Ptk. 365. § (3) bekezdése - a 378. § utaló szabályából következően - a szerződés írásba foglalásához köti. Az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló szerződés érvényes létrejöttéhez a tartalmi követelmények szempontjából szükséges - és egyben elegendő -, ha a szerződésről készült okirat tartalmából a felek személye mellett az ingatlan tulajdonjogának átruházását célzó akaratnyilvánításuk kitűnik, továbbá ha az okirat tartalmazza az ingatlannak és az ellenszolgáltatásnak a megjelölését, vagy ha az átruházás ingyenes, ez az okirat tartalmából megállapítható. Egyéb kérdésben létrejött megállapodás írásba foglalásának elmaradása a szerződés érvényességét nem érinti még akkor sem, ha az ebben való megállapodást bármelyik fél lényegesnek minősítette is (XXV. számú Polgári Elvi Döntés 1. pont). Ennek megfelelően, nincs akadálya annak, hogy a felek ingatlanok tulajdonjogának cseréjére irányuló szerződésükben a teljesítés

időpontját, avagy határidejét szóban, vagy akár ráutaló magatartással határozzák meg (Ptk. 216. § (1) bekezdés). A perbeli esetben nem hagyható figyelmen kívül a felek között korábban létrejött csereszerződés és ahhoz kapcsolódóan a II. r. alperessel megkötött vételi jogot alapító szerződés, amelyben a vételi jog gyakorlására a felperes részére 2010.

december 31. napjáig szabtak határidőt. Ez arra utal, hogy a peres felek kölcsönösen úgy ítélték meg, hogy a társasház felépítésére és alapítására a fenti időpontig sor kerülhet, azaz a felperes az ingatlan tulajdonjogát ez ideig megszerezheti. A perben meghallgatott dr. Túri György tanúvallomása ugyancsak azt támasztja alá, hogy az ingatlan felépítését 18 hónapon belül a felek megvalósíthatónak tartották. A szerződés tartalmából megállapíthatóan a felek nyomatékos hangsúlyt fektettek arra, hogy a felperes az általa átruházott ingatlanokat 2009. szeptember 1. napjáig az I. r. alperes birtokába bocsássa, ennek elmulasztása esetére kötbért kötöttek ki, ami egyértelműen azt igazolja, hogy az I. r. alperes is arra számított, hogy a 2009. szeptember 1. napjával az építkezést meg tudja kezdeni. E peradatokat mérlegelve az ítéltáblának az a meggyőződése, hogy a peres felek ráutaló magatartással megállapodtak a teljesítés határidejében akként, hogy azt 2010. december 31. napjában határozták meg, az I. r. alperes eddig az időpontig volt köteles a saját szolgáltatását teljesíteni. Ehhez képest kétségtelen, hogy az I. r. alperes késedelembe esett (Ptk. 298. § (1) bekezdés a) pont), hiszen az ingatlan felépítésére mind a mai napig nem került sor, azt az I. r. alperes meg sem kezdte, ezért a felperes érdekmúlásra hivatkozással jogszerűen állt el a szerződéstől (Ptk. 300. § (1) bekezdés). Az elállás a szerződést felbontja (Ptk. 320. § (1) bekezdés), így az eredeti állapot helyreállításának van helye, következésképp az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a felperes tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő visszajegyzéséről.

Megjegyzi az ítéltábla, nem eredményezné a jogvita alperesekre nézve kedvezőbb elbírálást az sem, ha az adásvételi szerződés és az adásvételi szerződés színleltisége nem lenne megállapítható, az I. r. alperes késedelme ugyanis a már kifejtettek szerint ez esetben is fennállna, így a felperesnek az adásvételi szerződéstől és előszerződéstől való elállása is jogszerűnek minősülne, amely a fentiek szerinti jogkövetkezmény alkalmazását vonná maga után.

Alapítanul sérelmezték az alperesek a terhükre megállapított elsőfokú perköltség összegét is. Az elsőfokú eljárás pertárgyértéke 10 000 000 Ft, amely alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint felszámítható perköltség összege 500 000 Ft. A perben a bíróság több tárgyalást tartott, a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványokat foganatosította, így a jogvita bonyolultságához, a felperes perben kifejtett tevékenységéhez képest az elsőfokú bíróság által meghatározott mértékű perköltség összege nem tekinthető eltúlzottnak, ezért annak mérséklését az ítéltábla nem ítélte indokoltnak.

A kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesek fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelesek a felperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.

Az I. és II. r. alperes a fentiekre tekintettel köteles a felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Szeged, 2012. december 18.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró